

E. Ebensteint

38

Dva zakona

Roman

Ko se je Heinz pozno zvečer vrnil domov, je srečal v predsobju taščo, ki je pravkar z drhtečimi rokami oblačila plašč.

Razmerje med njima v zadnjem letu ni bilo posebno pristržno. Gospa Brandova se je bila nekaterikrat ognila svojega zeta, čeprav Heinz tega ni razumel, zakaj njej ni nikoli ničesar očital.

Ko ga je gospa Brandova zdaj zagledala, se je prestrašena zdrznila in jela očitno hiteti s svojo toaleto. Heinz je videl, da je bil njen obraz strašno spačen od joka; vsa okrogla postavica ji je trepetala. In zdajci se je spomnil, kako rada je imela ubogo Trudico. Nekaj mehkega, sočutnega se je zganilo v njegovem srcu. Pomagal ji je obleči plašč in ji položil kožuhovinast ovratnik okoli ramen.

Tedaj ga je gospa Brandova mahoma ujela za roko in jo krčevito stisnila. »Tako dober si, Heinz — hvala ti! Hvala ti — za vse! Vem, da si storil, kar si mogel, ali —«

»Ali si bila pri Eriki, mama?« je vprašal s prisiljenim glasom.

Po licih stare ženice so se zdajci ulile solze in njen dobrodušni obraz je postal hipoma trd. »Da! In — in, Heinz — oh, odpusti mi! Tako neizrekljivo se sramujem zanjo pred teboj. Razumeš? Mati se mora sramovati svojega otroka! Ali je še kaj na svetu strašnejše od tega?«

»Mama!«

Naglo si je obrisala oči.

»Le pusti. Že dostikrat sem hotela —«

Glas ji je usahnil. Hitro je vzela svoj muf in molče odšla.

Erika se je bila zaklenila. Samo Betti je smela k njej. Betti je morala tudi spati pri njej, zakaj gospa so se bali mrliča — tako je kuharica pripovedovala dojilji.

Za jutri je bil določen Trudičen pogreb. Heinz je preždel ves dan v mrki zamišljenosti. Erika se ni pokazala, še kosilo in večerjo ji je morala Betti prinesiti v spalnico. Tam v kabinetu ob mali krsti pa so se vrstili ljudje, ki so prinašali cvetja; nekaterega je prignala tudi samo radovednost, in Heinz, ki je čutil, da ne more z nikomer govoriti, se ni upal tja.

Zdaj je bilo tema in zvonec v predsobju je bil utihnil. Tedaj ga je prišlo, da bi se še enkrat poslovil od svoje dragice.

Ko je stopil v sobo, kjer je omamno dišalo po cvetju, ki so ga obsevale tihe mrtvaške sveče, je vstala s klečalnika ob znojju krste vitka, temna postava in se obrnila.

Heinz je osupel odskočil. »Maja — lady Lyonova!«

V zadregi je pogledala mimo njega. »Oprostite,« je zamrmrala, »hotela sem k Eriki, pa me ni sprejela. Nato sem nesla mali ubožici teh nekaj cvetlic, ki sem jih sama vzgojila. Tako malo je, a od večeraj ne morem misliti na nič drugega kakor na vaše gorje!«

Njen glas se je zadušil v ihtenju.

Heinz je stal molče in se ni mogel ganiti. Ko je hotela tiho mimo njega, ji je urno zastopil pot. »Hvala vam,« je rekel z dušičim se glasom. »To je prvo znamenje sočutja, ki ste mi ga dali v življenju — hvala vam zanj!«

Zmedena po njegovi razburjenosti je vzdignila oči. »Dosljej menda tudi niste potrebovali sočutja,« je nehote odgovorila in v njem glasu je zazvenela trpkost, ki se je sama ni zavedala.

»Ali veste to tako zanesljivo, lady Lyonova? Ali ste tako trdno prepričani, da ni bilo v mojem življenju nikoli ure, ko so se vsi dobri duhovi odvrnili od mene, ker — ker me je pahnil od sebe nekdo, ki mi je pomenil vse?«

Maja je zdajci prebledela. Kakor on, tako je bila tudi ona v tem trenutku popolnoma pozabila, kje sta bila. Slišala je samo njegov bolesten glas in videla samo njegove oči, ki so bile potemnele od toge — te oči, v katerih je žarel grenek očitek.

Brezmejno razburjenje jo je obšlo. Vse solze, ki jih je bila v prečutih nočeh na tihem prejkala zanj, in vsa beda, ki jo je molče prinašala ti dve leti — vse, vse je mahoma vstalo pre dnjo. In on — on je bil rekel —

»Ne vem, odkod jemljete pogum, da tako očitajoče gledate name,« se je mukoma iztrgalo iz nje. »Že enkrat ste mi namignili, češ jaz sem kriva, da je vaša vera v žensko omagala — in odgovorila sem vam tako, kakor vam danes ponovim: Nihče ne sme pričakovati tega, česar sam ni bil zmožen! Ljubezen do ene ženske, ki se je čez štiri in dvajset ur potolažila pri drugi, ni mogla nikoli ničesar pomeniti v vašem življenju.

»Ob pamet sem bil,« je zamrmral. »Zavrnili ste me bili — in, sam ne vem, kako se je zgodilo — vsa besnost ljubosunja je divjala v meni — pa sem pobegnil — pred samim seboj!«

Maja se je nasmehnila. »Vem, kako. Imeli ste me za zmožno, da hočem s tisto ubogo pesmico osvojiti ‚bogatega Angleža‘. Nu, nazadnje sem ga res osvojila, le drugače, čisto drugače, nego ste takrat mislili.«

»Maja!« je vzkliknil proseče in strašna slutnja je vstala v njem. »Danes vem, da ste tudi vi trpeli, da se tudi vam življenje ni rožnato smehljalo in da je tudi vam ostalo vse dolžno — ali vsaj mnogo!«

Pokimala je. Nekaj boleznega ji je izpreletelo blede obraz. »Ne življenje moje n' bilo rožnato,« je šepnila bolj sama pri sebi kakor proti njemu; »vkljub vsem uspehom je bilo zmerom grenko in siromašno!«

Občina Ljubljana
Mestni pogrebni zavod

Občinska uprava mesta Ljubljane sporoča tužno vest, da je bil njen dolgoletni sodelavec, občinski svetovalec, gospod

IVAN KREGAR

pasarski mojster in posestnik, banovinski svetnik, načelnik
Ljudske posojilnice, upravni svetnik Prometne banke itd.

danes zarana poklican v večnost, star 63 let, toda še v polnem razmahu svoje moške dobe.

V občinski svet je bil izvoljen 23. aprila 1911 ter mu je pripadal do 26. aprila 1921.

V sedanjo občinsko upravo je bil po odredbi predsednika ministrskega sveta pozvan dne 22. januarja 1930.

Za blagor rodne občine vedno vnetemu in koncilijantnemu tovarišu, ki je bil nepričakovano iztrgan iz naše srede, ohrani-mo najčastnejši spomin!

6672

V Ljubljani, dne 7. maja 1931.

Občina Ljubljana
Mestni pogrebni zavod

Nenadoma mi je umrl moj nad vse dobri in ljubljani soprog

IVAN KREGAR

Sredi dela požrtvovalne ljubezni za nas vse ga je nepričakovano danes v jutro Gospod iz svojih rok poklical k Sebi.

Pokopali ga bomo z njegovega doma na Zrinjskega cesti št. 3 v nedeljo, dne 10. maja 1931, ob 5. uri pop. v družinsko grobnico pri Sv. Križu.

Spominjajte se ga v molitvi!

Za njegov dušni pokoj bodo opravljene sv. daritve po raznih cerkvah.

6671

Ljubljana, dne 7. maja 1931.

ELIZABETA KREGAR
zase in v imenu otrok ter vnukinje.

L. MIKUŠ

Mestni trg 15
Tovarnica dežnikov,
zaloga sprehajalnih
palic

Podzastopnika

za Ljubljano, Maribor in Celje ISČE svetovna tovarna AVTOGUM.

Reflektanti, ki morejo nuditi za skladišče jamstvo, naj pošljejo svoje ponudbe na Interreklam d. d., Zagreb, Masarykova 28. pod »Br. 74—19«.

6667

Birmanska darila

kupite poceni in dobro pri

H. Suttner

Ljubljana, Prešernova ulica 4

Razpošilja se na vse kraje Evrope, Amerike, Afrike, Avstralije in Azije, Velika zaloga ur znamk, Glashütte, J. W. C. Schaffhausen Solvil, Omega, Longines, Doxa, Omiko, Iko, Axo, itd. Lastna protokolirana tovarna ur v Švici. Zahtevajte veliki ilustrovani cenik od H. SUTTNER, LJUBLJANA 4, zastojnj in poštneine prosto.

Takisto antiseptično preparirana

Čuvajte svoje največje blago — ZDRAVJE! Dokazano najbolj dovršena.

Za večno je zatisnila svoje oči gospa

Završnik Zdenka

roj. Konvalinka

dne 6. maja 1931 ob pol 13. popoldne.

Pogreb bo v petek ob 16. uri

Bodi ji lahka zemljica!

V Krškem, dne 6. maja 1931.

6673

Notar Hubert Završnik, soprog.

Eh, no, — naposled se je le zgodilo, da se je ljubko detece rodilo... Zdaj Zlatica je nežna mlada mati, vsa njena sreča je otroček zlati.

In zdaj se Zlatica spominja sama, kako jo je vzgojila blaga mama. Otroku šiva, pere zanj perilo, v pomoč ji Zlatorogovo je milo.

Oj zlata Zlatica — glas gre okrog: nad vse je terpentinsko milo Zlatorog!

(Nadaljevanje sledi.)

Zlatorog